

בבל מערבין פרק שלישי עירובין

ק"א א מ"י פ"א מ"ה'
תענית הל"ז ט"ו ש"ה'
א"ח ס"י קמ"ט טע"ד
ו"ח ר"ק טע"ד טע"ד
א ב מ"י פכ"ז מ"ה'
שנת הלכה י"ב סמג
לאזין ט"ו טור ש"ע א"ח ס"י
תה טע"ה ה'
ב ג מ"י ש"ס ט"ו ש"ע סס
טע"ה ו'
ג ד מ"י ש"ס הלכה י'
ט"ו ש"ע ש"ס טע"ה ו'
ה [ט"ו ש"ע א"ח ס"י קמ
טע"ה א']
ד ו מ"י ש"ס הלכה י'
ט"ו ש"ע א"ח ס"י תה
טע"ה ה'
ז ח מ"י ש"ס הלכה י'
ט"ו ש"ע ש"ס טע"ה ח'
ט י מ"י ש"ס הלכה ט'
סמג ט"ו טור ש"ע א"ח
ס"י ח'
ז כ ל מ"י פ"ה מ"ה'
י"ט הלכה י"ט ש"ע א"ח
ס"י תה טע"ט

וה'לכתא מתענה ומש"ים.
פירוש אם ירצה
להשלים דשרי להשלים דבעי' הוא
אי שרי להשלים אי לא? א'
[ומורי אמר לו בשם ה"ר יודיה דאפילו ר'
יוסי ל"פ אלף דיכול להשלים מיהו גם ר'
יוסי מודה אי אינו רוצה להשלים השטות
נדור ור' יהודה אמר אסור להשלים ואין
י"ל מתקמרי ר' יוסי אי אמה מודה לי
בט' בלח שכל להיות בלחוד בשנת שהוא
מתחיל מצע"י והסם ע"כ דמי"י קאמר
דומיא דה"ב ע"ש דמי"י להשלים קאמר]
[רש"י בשם מוס' שא"ר:]

הדרן עלך בבב מערבין

מ"י שהוציאווהו ע"ז דעת וצ"ז דעת
קונו. וצ"ז וצ"ז לא יכלה נמי כשפסם
שמתקנין פמלה של מעלה ב נראה
דמי בכלל רוח רעה ויזר הרע אע"ג
דמשמע צ"ז ולאו מגלמין [מ"ק ד' מ.].
דפעמים שיזרו מתגבר עליו ואינו
יכול לכופו מ"מ אדם יכול ליזכר
שלא יצא לידו כן: **הרשות**. פי'
רבינו חננאל עול מלכות עובדי כוכבים? א'
דלאמר במסכת אבות (פ"ב מ"ג) הוא
זכירן צדקות ורש"י פירש נושה:
לצדדין קתני. אסור לדעת לא
לזה למרן קך לצדדין
קתני דסוף סוף אהמזיחוהו ל"ל
לעולם לצדדין קתני? (ועוד) דניחא
ליה לפרש שיתקיימו דברי רב נחמן
הראשונים: **ל** הפסידו את מקומן.
אע"ג דהצא ממון לתמוס אסור למי
שנשמל לו הן מיילי התם דליתיה
חוץ לתמוס אכל הנה דלשפתה הס
במקומן שרי אפילו להאי דלפקא ולא
דמי למצול בשנת? צ' צמוד לא יאכל
דחתם הי אסור דאורייתא:

במוזר צ"א יאצ"ו. משמע
לשום אדם לא יאכלו
ואף על גב דהצא בשביל ישראל זה
מוטר לישראל אחר כיון שנעשה
אסור על ידי ישראל התמורה:

מכלל
שהוציאווהו נכרים אין לו אלא ד'
לדעת אין לו אלא ד"א הא נמי תנינא החזירוהו נכרים כאילו לא יצא החזירוהו
הוא דכאילו לא יצא אבל הוציאווהו נכרים וחזר לדעת אין לו אלא ד"א אלא
אימא יציא לדעת והחזירוהו נכרים אין לו אלא ד"א הא נמי תנינא הוציאווהו
והחזירוהו כאילו לא יצא הוציאווהו והחזירוהו הוא דכאילו לא יצא אבל יצא
לדעת לא ימהו דתימא לצדדין קתני מי שהוציאווהו נכרים וחזר לדעת אין לו
אלא ד' אמות אבל יצא לדעת והחזירוהו נכרים כאילו לא יצא קמ"ל בעו מיניה
מרבא הוצרך לנקביו מהו אמר להם? ג' גדול כבוד הבריות שדוחה את לא
תעשה שבתורה אמרי נהרדעי? א' פי' פיקח הוא עייל לתחומא וכיון דעל על
א"ר פפא פירות שיצאו חוץ לתחום וחזרו אפילו במוזר לא הפסידו את מקומן
מ"ט אנוסין יניחו איתביה רב יוסף בר שמעיה לרב פפא ר' נחמיה ור' אליעזר
בן יעקב אומרים לעולם אסורין עד שיחזרו למקומן שוגגין בשוגג אין במוזר לא
תנאי היא דתניא פירות שיצאו חוץ לתחום שוגגין יאכלו במוזר לא יאכלו

ומתין לאכילה צמקוס שחזרו: אנוסים היו. על ידי המוליאין: אסורין. לוח אומן מארבע אמותיהן ולא לאוכלן
אפי' חזרו אלף אס כן חזרו שוגגין אצל מזיד לא: הכי גרסינן סנאי היא דנדה פירות שיצאו חוץ לתחום צמקוס שוגגין יאכלו
ולא גרסינן הכא וחזרו: צמקוס שוגגין יאכלו. צמקוס שגן שס אס יש אדם שעירצ לאו דנדה או פירות שיצאו חוץ לתחום וחזרו כו'.

דאי סלקא דעתך אכולהו הא בעי מיניה
רבה מרב יהודה ולא פשט ליה ולמעמדך
הא דדרש מר זוטרא משמיה דרב הונא
הלכה מתענה ומשלים הא בעא מיניה רבה
מרב הונא ולא פשט ליה אלא הא מקמי
דשמעה והא לבתר דשמעה הכא נמי הא
מקמי דשמעה הא לבתר דשמעה? דרש מר
זוטרא משמיה דרב הונא? הלכה מתענין
ומשלימין:

הדרן עלך בבב מערבין

מ"י בשהוציאווהו נכרים או רוח רעה אין לו
אלא ד' אמות החזירוהו כאילו לא יצא
הוליכוהו לעיר אחרת נתנהו בדיר או בסהר
ר"ג ור' אלעזר בן עזריה אומרים ז"מ הלך את
כולה רבי יהושע ור"ע אומרים אין לו אלא
ד' אמות: מעשה שבאו? מפלנדרסין והפליגה
ספינתם בים? ר"ג ורבי אלעזר בן עזריה הלכו
את כולה ר' יהושע ור"ע לא זו מוד"א שרצו
להחמיר על עצמן פעם אחת לא נכנסו
לנמל עד שחשיכה אמרו לו לרבן גמליאל
מה אנו לירד אמר להם? מותרים אתם שכבר
הייתי מסתכל והיינו בתוך התחום עד שלא
חשיכה: ג'מ' ת"ר ג' דברים מעבירין את
האדם על דעתו ועל דעת קונו אלו הן עוברי
כוכבים ורוח רעה ודקדוקי עניות למאי נפקא
מינה למיבעי רחמי עליהו? ג' אין רואין פני
גיהנם אלו הן דקדוקי עניות וחולי מעיין
והרשות ויש אומרים אף מי שיש לו אשה
רעה ואידך אשה רעה מצוה לגרשה ואידך
זימנין דכתובתה מרובה אי נמי אית ליה
בנים מינה ולא מצי מגרש לה למאי נפקא
מינה לקבולי מאהבה שלשה מתין כשהן
מספרין ואלו הן חולי מעיין וחיה והדרוקן
למאי נפקא מינה למשמושי בהו? ז' זוודתא:
אמר רב נחמן אמר שמואל יצא לדעת אין
לו אלא ארבע אמות פשיטא השתא מי

שהוציאווהו נכרים אין לו אלא ד'
לדעת אין לו אלא ד"א הא נמי תנינא החזירוהו נכרים כאילו לא יצא החזירוהו
הוא דכאילו לא יצא אבל הוציאווהו נכרים וחזר לדעת אין לו אלא ד"א אלא
אימא יציא לדעת והחזירוהו נכרים אין לו אלא ד"א הא נמי תנינא הוציאווהו
והחזירוהו כאילו לא יצא הוציאווהו והחזירוהו הוא דכאילו לא יצא אבל יצא
לדעת לא ימהו דתימא לצדדין קתני מי שהוציאווהו נכרים וחזר לדעת אין לו
אלא ד' אמות אבל יצא לדעת והחזירוהו נכרים כאילו לא יצא קמ"ל בעו מיניה
מרבא הוצרך לנקביו מהו אמר להם? ג' גדול כבוד הבריות שדוחה את לא
תעשה שבתורה אמרי נהרדעי? א' פי' פיקח הוא עייל לתחומא וכיון דעל על
א"ר פפא פירות שיצאו חוץ לתחום וחזרו אפילו במוזר לא הפסידו את מקומן
מ"ט אנוסין יניחו איתביה רב יוסף בר שמעיה לרב פפא ר' נחמיה ור' אליעזר
בן יעקב אומרים לעולם אסורין עד שיחזרו למקומן שוגגין בשוגג אין במוזר לא
תנאי היא דתניא פירות שיצאו חוץ לתחום שוגגין יאכלו במוזר לא יאכלו

ומתין לאכילה צמקוס שחזרו: אנוסים היו. על ידי המוליאין: אסורין. לוח אומן מארבע אמותיהן ולא לאוכלן
אפי' חזרו אלף אס כן חזרו שוגגין אצל מזיד לא: הכי גרסינן סנאי היא דנדה פירות שיצאו חוץ לתחום צמקוס שוגגין יאכלו
ולא גרסינן הכא וחזרו: צמקוס שגן שס אס יש אדם שעירצ לאו דנדה או פירות שיצאו חוץ לתחום וחזרו כו'.

אחא לקמיה דרב יהודה ולא הוה צדיה:
ממענה ומשלים. בערב שבת: הא צני רבה מרב הונא.
הדרן עלך בבב מערבין

מ"י שהוציאווהו נכרים. חוץ לתחום:
או רוח רעה. שנכנס צו שד
ונטרפה דעמו ויאל חוץ לתחום ואחר
קך נשתפה והרי הוא חוץ לתחום:
החזירוהו. לתוך התחום: כאילו לא
יצא. והרי כל העיר לו כד' אמות
כעתמיה ומוזה לה אלפים אמה לכל
רוח: הווליוהו לעיר אחרת. והרי
היא? מוקפת מחילות: או שנתנוהו
צדיר או צספר. שהן מוקפין והיקיפן
גדול: מהלך אס כולה. דהואיל
ומוקפת מחילות הרי היא כד' אמות:
מפלנדרסין. שס מקוס: והפליגה.
כשהיא מתרחקת משפת הים ונכנסת
לאמצעו קרי ליה הפלגה לשון לע"ז
הוא שקורין לשלולית הים פליג"ל:
הלכו אס כולה. היו מהלכין בכל
הספינה דלע"פ שהספינה הולכת
בשבת ויאלו חוץ לתחום הוו כמי
שיאל חוץ לתחום וימתן צדיר או
צספר שהספינה מחילות לה: שרלו
לסחמיר. צמקוס [מג.]. מפרש: נמל.
פורט"ו צנע"ו שסס הספינות יולאות
מן הים לשפתו: מס אנו לירד.
מן הספינה לתוך העיר כולומר?
צאנו מחוץ לתחום משחשיכה:
ג'מ' והרשות. מי שיש לו נושין:
לקבליהו מאהבה. דמכפרי עליה:
כשסן מספירס. אפי' יש צבן חיות
הרבה שמדריס אפי"כ מתין פתחוס:
הדרוקן. חולי הפה? מושג"ל:
זוודתא. לזמן תכריכין: חזר לדעס.
מי שהוציאווהו נכרים וחזר לדעת לתוך
התחום אלו הן כשהמזיחוהו דתנן
צמתי? כאילו לא יאל: מהו דסימא.
מתני' לצדדין קתני והחזירוהו דסיפא
מילתא צאפי נפשה היא ולא אהוליוהו
נכרים קאי והכי קאמר מי שהוציאווהו
נכרים צין כשהוא עומד בחוץ צין
שחזר לדעת אין לו אלף ד' אמות
ומי שיהי חוץ לתחום והחזירוהו
נכרים צין שהיה יליאמו ראשונה
לדעת צין שלא לדעת אלף כולוס
היו כאילו לא יאל: קמ"ל. ר"ג

דסיפא דמתני' ארישא מהדר:
הוצרך לנקבו. זה שהוציאווהו נכרים
מהו לצאת מ"ל אמותיו: אס לא
סעשה שבתורה. לאו ללא תסור
דצריס? ותחומין נמי דרבנן: אי
פיקח הוא. האי דנלרך לנקביו והבו
ליה רבנן רשות למיפק חוץ לצרבע
אמומיו: עייל לתחומא וכיון דעל
על ומותר כאילו לא יאל דהא
צדשות על ולא גרע מהחזירוהו:
פירות שיאלו חוץ לתחום וחזרו.
ציוס טוב לא הפסידו מקומן וכל
העיר להן כד' אמות ויש להן לכל רוח
אלפים אמה אס י"ט הוא ואי שבת
רבי

מחומין לאכילה צמקוס שחזרו: אנוסים היו. על ידי המוליאין: אסורין. לוח אומן מארבע אמותיהן ולא לאוכלן
אפי' חזרו אלף אס כן חזרו שוגגין אצל מזיד לא: הכי גרסינן סנאי היא דנדה פירות שיצאו חוץ לתחום צמקוס שוגגין יאכלו
ולא גרסינן הכא וחזרו: צמקוס שגן שס אס יש אדם שעירצ לאו דנדה או פירות שיצאו חוץ לתחום וחזרו כו'.

אמר להו גדול כבוד
הבריות שדוחה את לא
תעשה שבתורה. כבר
פירשנוהו למעלה דהני
מילי בלאו דלא תסור,
אבל לאו דאורייתא לא
דחי. ופירשו בברכות
ברק מי שמתו מוטל
לפניו.

מוסף תוספות
א. הביאי היתה מהו
לאשלומי. כלומר אם הוא
מותר להשלים, ומסיק
מתנה והשלים, כלומר
יכול הוא להשלים אם
ירצה, אמנם טוב הוא
יותר לכתיילה שלא
להשלים שלא יכנס לשבת
כשהוא מעונה. מוס' ר"פ.
ב. כשפים נטריקון
מכוששים פמליא של
מזלה, שלא גזר על אדם
זה למות והוא מת על ידי
כשפים. רש"י חולין ז: ד"ה
ג. מי שהוציאווהו
נכרים ולא חזר אין לו אלא
ד' אמות, דהיינו מה שמע
לישנא דמי שהוציאווהו
אין לו ד' אמות בעודו שם
דוקא, אבל חזר למקומו
אפילו לדעת כאילו לא
יצא, ודקתני בהר הכי
החזירוהו, לא קאי
אצוואווהו, דהתם אפי'
חזר לדעת נמי, כדמשמע
מריקיה דכפרישית, אלא
מילתא אחרתא היא, ומי
קאמר, ויצא לדעת לא
שהחזירוהו גרים כאילו לא
יצא, דודאי הוא כיון
הוא נכא לא נעשה

הערוך מפלנדרסין וכן אחא
במשנה שנמשיות], א) ע"י
מוס' לקמן מג: ד"ה
מוטרין], ד) [פסחים ק"ג:],
ה) ו"ל רש"י צע"ז ח. ד"ה
בוודתא תכריכין צידה לר"ך
(בראשית מג) מתרגמינן
וודין לאחורא ומכריכין הן
צידה לר"ך למתים ע"ל],
ו) ברכות ט: שבת פ"א נד:
מנחות לו: [מגילה ג:],
ז) צ"ח: כלל ס' (ח) צ"ח:
למא עובדי כוכבים, ט) ר"מ
מ"י, י) שבת ל"ה.

א) תענית י"ז: ג) (ג)
הערוך מפלנדרסין וכן אחא
במשנה שנמשיות], א) ע"י
מוס' לקמן מג: ד"ה
מוטרין], ד) [פסחים ק"ג:],
ה) ו"ל רש"י צע"ז ח. ד"ה
בוודתא תכריכין צידה לר"ך
(בראשית מג) מתרגמינן
וודין לאחורא ומכריכין הן
צידה לר"ך למתים ע"ל],
ו) ברכות ט: שבת פ"א נד:
מנחות לו: [מגילה ג:],
ז) צ"ח: כלל ס' (ח) צ"ח:
למא עובדי כוכבים, ט) ר"מ
מ"י, י) שבת ל"ה.

הגהות הב"ח
א) רש"י ד"ה לגמר וכו'
למר זוטרא ולמקמי
דשמעה בעא רעה:
ב) רש"י ד"ה הדרוקן
חולי הפה. י"ב צמ"ס שבת
פ"ק צמ"ס מלוקין דף ג'
מנאר להל"ס שא"ה חולי
הפה חוץ ל"ה ח"מ שם שג"ס
ב"הדרוקן שג"ה ומסות דח"י
צמ"ס ע"כ:

גליון הש"ס
גמ' אי פיקח הוא. ע"י
לקמן דף מז ע"ב מוס'
ד"ה ומר סכ"י: רש"י ד"ה
הוליכוהו לעיר אחרת
וב' מוקפת מחילות. ע"י
לקמן דף מז ע"ב צמ"ס:
ד"ה דסלטה:

לעני רש"י
פליגי"א. הים הפתוח.
פורט"ו [פורט"ו]. נמל.
מושב"א. פטרות מחלה
הפה.

רב ניסים גאון
אמר להו גדול כבוד
הבריות שדוחה את לא
תעשה שבתורה. כבר
פירשנוהו למעלה דהני
מילי בלאו דלא תסור,
אבל לאו דאורייתא לא
דחי. ופירשו בברכות
ברק מי שמתו מוטל
לפניו.

מוסף תוספות
א. הביאי היתה מהו
לאשלומי. כלומר אם הוא
מותר להשלים, ומסיק
מתנה והשלים, כלומר
יכול הוא להשלים אם
ירצה, אמנם טוב הוא
יותר לכתיילה שלא
להשלים שלא יכנס לשבת
כשהוא מעונה. מוס' ר"פ.
ב. כשפים נטריקון
מכוששים פמליא של
מזלה, שלא גזר על אדם
זה למות והוא מת על ידי
כשפים. רש"י חולין ז: ד"ה
ג. מי שהוציאווהו
נכרים ולא חזר אין לו אלא
ד' אמות, דהיינו מה שמע
לישנא דמי שהוציאווהו
אין לו ד' אמות בעודו שם
דוקא, אבל חזר למקומו
אפילו לדעת כאילו לא
יצא, ודקתני בהר הכי
החזירוהו, לא קאי
אצוואווהו, דהתם אפי'
חזר לדעת נמי, כדמשמע
מריקיה דכפרישית, אלא
מילתא אחרתא היא, ומי
קאמר, ויצא לדעת לא
שהחזירוהו גרים כאילו לא
יצא, דודאי הוא כיון
הוא נכא לא נעשה

ד"בא לדעת בעיני החזירוהו גרים, אבל חזר בלא איך סגיא. מוס' ר"פ. ואתא רב נחמן לאשמועינן דאם הוציאווהו גרים חזרו לדעת אין לו אלא ד' אמות, דמתני' לא שמעינן ליה. מוס' הל"ס. ד. דשאני התם דמיירי שהביאם הגוי, וא"כ לא נעשה
בפירות איסור, אבל הכא מיירי שהביאם ישראל, וא"כ נעשה בהם איסור. מוס' ר"פ.

הגהות הב"ח

(א) ר"ש ד"ה ואלו נחמתי כו' שמע מיה שמעיה למ"ק:

מוסף תוספות

א. כיון דקאי רב פפא דהוא בתרא כתיב הלכתא כותיה, שאם חזרו למקומן אפילו במזיד הרי הם כאלו לא יצאו. ריטב"א. ב. דרב פפא לא איירי במקומן משוגג שלא במקומן. מוס' שאל"ש. ד. דלא קניס שוגג אטו מזיד. מוס' גיטין ג' ד"ה המגל. ה. כשהביאום ליעיר וכו' הנהו ליה כוליה כד' אמות. ריטב"א לקמן מ: ו. [ור"ה] למה אינו מהלך את כולה בראמרי' ובתננהו דברי וסדר דמהלך את כולן, ואע"ג דלא שבת באירי מחיצות, וסתמא תנן ואפי' יתירם מאלפים אמה. מ' ה"רין. ז. עליו שיהא היקף זה נדון אצלו כד' אמות, מאחר שלא שבת באירי מחיצות מבעוד יום. שס. ח. דאסור לטלטל חוץ לאלפים אלא על ידי זריקה, ואע"ג דאינו מקום האסור לה גמרי, דהא זריקה שרי בכולה, מה דבן וכו', וראיה מפיסמון, דבן לרב הונא שרי בשביעה, ואפילו הכי חשיב ליה מקום האסור לה גבי זריקה. מוס' ר"פ. ט. לחתוי אפילו נאסר בתחילת השבת, כי היכי דאמר רב הונא לעיל [ד.]. היכא דלינתו למחיצות דאע"פ שחזרו בתחלת השבת אסור. מוס' ה"א"ש.

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

מב.

עין משפט
גר מצוה

ח א מיי פכ"ו מנל שנת הלכה ד מנא לאון סו טו"ע א"ח ס"י שזו שפיף ב:

רבינו הגנאל

ואסיקנא דכולי עלמא מזיד לא והכא בשוגג שלא במקומן פליגי, תנא קמא סבר בשוגג שלא במקומן שרי, ו' נחמיה אמר אפילו בשוגג נמי במקומן אין, שלא במקומן לא. איני והא דאמרי ליעול אסורין עד שיחזרו למקומן שוגגין, כאלו דתנא קמא סבר במזיד נמי שרי, אלא לאו ש"מ תנאי היא ש"מ, אמר רב נחמן אבר שמואל כי [שאינו יודע תחום שבת, מהלך אלפים פסיעות ביונתו והוה תחום שבת, ועוד אמר רב נחמן אמר שמואל שבת בבקעה והזיקה גיזס מחיצה בעביטין ואוכפות ומשוואות וכיצא בהן בשבת, מהלך בה אלפים אמה ומטלטל בכולה על ידי זריקה. רב הונא אמר מהלך בה אלפים אמה דאינו תחומיה, ומטלטל בה כד' אמות. דאע"ג דניקפה מחיצה נעשית כאלו נפרצה המחיצה הריבויי [במלואה למקום האסור לה שהוא חוץ לתחום, ואילו היתה פחות היה מותר לטלטל בכולה, אבל כיון שהיא גזירה שמת ימשך אחר תפצו ויצא חוץ לתחום. ואסיקנא וכן א"ד חייא בר רב כרב הונא. א"ל רב נחמן לרב הונא לא תפלוג עליה דשמואל דאמר מהלך בה אלפים אמה ומטלטל בכולה על ידי זריקה, דהא תניא כוותיה

רבי נחמיה אומר במקומן יאכלו ולא חזרו למקומן. אם חזרו למקומן יאכלו אבל שלא במקומן כל זמן שהן חוץ לתחום לא יאכלו: מאי במקומן. דשרי רבי נחמיה היכי חזרו: אי נימא. אפילו במקומן דחשיב להו אנוסין והוה כהוציא אוהו נכרים והחזירוהו: והסניא. אחריתי נחמיה אמרי לעולם אסורין כו': אלא לאו. על כרחך האי במקומן שוגג קאמר מכלל דת"ק אף במקומן שרי היכא דחזרו ותרתי קולי אית ליה: וחסורי מחסרה כו' שלא במקומן. שלח חזרו הוא דבמזיד לא יאכלו אם יאלו במקומן אבל חזרו במקומן (והוה) במקומן נמי יאכלו: ואסא רבי נחמיה למימר. האי שוגג יאכלו במקומן לא יאכלו דקאמר אשלא במקומן אינו כן אלא במקומן איתמר דאם חזרו למקומן שוגג יאכלו אם במקומן לא יאכלו ות"ק אית ליה דרב פפא: לא במקומן. שרי במקומן לת"ק אסור ומתני' לא תחסר' אלא דקאמרי דלא איירי תנא קמא נחמיה כלל ורבי נחמיה אשלא במקומן אתא לאפלוגי דקאמר תנא קמא שוגג יאכלו ותנא רבי נחמיה למימר האי חילוק דיעבד בין שוגג למזיד לאו אשלא במקומן איתמר אלא במקומן והכי קאמר ר' נחמיה חזרו במקומן יאכלו כהאי שוגג דקאמרת אבל שלא במקומן אפילו שוגג לא יאכלו: והא מדמי. בך אחריתי לעולם אסורין כו' מכלל דתרתמי פליגי ותנא קמא במקומן נמי שרי דאי חדא קולא הוא דמיילך ו' נחמיה כההוא הוא דפליגי הכי איצטרי ליה למיתני דתני' בקמייתא במקומן יאכלו שלא במקומן לא יאכלו ואנא ידענא דלא שוגג דשרי תנא קמא שלא במקומן קאמא רבי נחמיה למימר הא שוגג דשרי במקומן הוא דשרי שלא במקומן לא ומתנתא לעולם אסורין עד שיחזרו שוגגין שמע מינה: אמר רב נחמן אמר שמואל היה מהלך ואינו יודע תחום שבת א"מ מהלך אלפים פסיעות בינוניות וזו היא תחום שבת ואמר רב נחמן אמר שמואל שבת בבקעה והזיקה נכרים מחיצה בשבת מהלך אלפים אמה ומטלטל בכולה על ידי זריקה ורב הונא אמר מהלך אלפים אמה ומטלטל ד' אמות וניטלטל בכולה על ידי זריקה שמא ימשך אחר חפצו באלפים מיהת ליטלטל כי אורחיה משום דהוי כמחיצה שנפרצה במלואה למקום האסור לה חייא בר רב אמר מהלך אלפים אמה ומטלטל באלפים אמה כמאן דלא כרב נחמן ולא כרב הונא אימא מטלטל בארבע אי הכי היינו דרב הונא אימא וכן אמר רבי חייא בר רב א"ל רב נחמן לרב הונא לא תיפלוג עליה דשמואל דתניא כוותיה דתניא היה

מב"ק דתנא קמא במזיד נמי שרי. נראה להלכתא כמנא קמא ואף על גב דקיימא לן משנת רבי אליעזר קב ונקי הכא לא קיימא לן כוותיה אלא כרבנן כיון דסבר רב פפא כרבנן א ואף שגוג שלח במקומן נראה להלכתא כתי"ק דשרי מדקאמרינן במקומן כי פליגי שוגג שלא במקומן כ"ש דרב פפא דשרי במקומן כ"ש דשרי שוגג שלא במקומן ועוד דקיימא לן דלא קנסין שוגג אטו מזיד לא גדאורייתא ולא דרבנן מיהו על כרחך הא דאמר רבא"ש שוגג שלא במקומן לאו משום דקניס שוגג אטו מזיד דהא במקומן לא קניס שוגג אטו מזיד אלא משום כיון דאין להן אלא ארבע אמות גזרינן דילמא אחי להוציאן חוץ לארבע אמותיהן וכן איתא בירושלמי דקאמר ר' נחמיה דלמר עד שיחזרו למקומן שוגגין איתא כ"מ דלמר המבשל בשבת שוגג יאכל וף ע"ג דהבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר ואמרינן לקמן (דף מו:). דחפצי נכרים קונין שציתה ולא גזרינן שמה יוציא חוץ לעיר יש לחלק בין עיר לארבע אמות ועוד דכשנעשה ע"י נכרי לא החמירו ועוד הא דחפצי נכרי קונין שציתה היינו גזרו צעלים דנכרים אטו צעלים דישאל ומשום הכי לא גזרינן שמה יוציא דלא גזרינן גזירה לגזירה: ורב"ה שהקפידה מחיצות. צירושלמי מוקי לה כרבי יהושע וימיה צקונט' פי' דאתיא נמי כ"ג דלמר נתנוהו דזיר או פקיה מהלך את כולה ואע"ג דלא שבת באירי מחיצות מצדוד יוס דלא הקילו חכמים אלא התם דאין לו אלא ארבע אמות אבל הכא דיש לו אלפים לא הקילו: ורמב"ם בכו"ה ע"י זריקה. נראה לר"י דאף תוך אלפים מטלטל ע"י זריקה אבל כי אורחיה אינו מטלטל אלא ארבע אמות דלענין טלטול כי אורחיה נפרצה למקום האסור לה: ורמב"ם בכו"ה ע"י זריקה. אע"ג דרב הונא אית ליה צפוק פ"ק (דף יז.) דשבת גורמת והכא נאסר בתחילת שבת לא דמי להכא דרב הונא מודה במחיצה גמורה העשויה בשבת דשמה מחיצה: לא

ממקומו אלפים אמה לכל רוח: והקפידה נכרים מחיצות בשבת. ולדירה כגון שהקפידה לדור בתוכה דאי לאו הכי ביותר מצית סאתים לא משתריא לטלטוליה זה אלא ד' אמות: מהלך זה אלפים. דלא מהני ליה הנך מחיצות להיותה לו כד' אמות דכי אמרינן [ע"ב] כל הבית כולו כד' אמות היכא שצבת באירי מחיצות מצדוד יוס אבל הכא דשעשת שציתה לא הוה מחיצות לא ואפי' לרבן גמליאל דלמר [מא:]. כהוציא אוהו נכרים ונתנוהו דזיר לא צפקה דאע"ג דלא שבת באירי מחיצות נעשית לו כארבע אמות ומהלך את כולה התם הוא דמי שהוציא אוהו נכרים אין לו אלא ארבע אמות הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אבל הקונה שציתה שיש לו אלפים אמה לא הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אלא אם כן שבת באירי ותדע דהא רב הונא וחייא בר רב תלמידי דרב נינהו ואמר רב [ע"ב] הלכה כרבן גמליאל דזיר וסר והכא אסרי כשמואל ובמתני' נמי הכי תנן לקמן צפ' כ"ד מעבדין (דף סא.) ומודד שאמרו ונתנין לו אלפים אמה אפילו סוף מדתו כלה צמעה אינה לו כארבע אמות ואילו הוציא אוהו נכרים ונתנוהו זה מהלך את כולה והא דרבי הכל היא: ומטלטל כבולה. אפי' חוץ לאלפים שאין לו רשות להלך מותר לטלטל ע"י זריקה כלומר מותר לזרוק שם דקיימא לן [נעיל ב.]. מחיצה העשויה בשבת שמה מחיצה וממילא שמעינן דבתוך אלפים מטלטל כדרכו דהא מחיצות נינהו: ומטלטל בארבע אמות. כאילו לא היתה שם מחיצה וטפי מארבע לא ואפילו בזריקה דלא שני לן בין טלטול כי אורחיה לטלטול אלא במקום שמותר לטלטל ואסור להלך כגון ממוך התחום אבל במקום שחזר מהלך לא שרי לטלטל בזריקה שרי נמי לטלטל כי אורחיה ואי אסרי תרויהו אסרי וכיון דאסר ליה רב הונא לטלטל באלפים שלו אפילו זריקה נמי אסור וטעמא מפרש ואזיל: ומקשינן לרב הונא ונלטל כבולה. ואפילו חוץ לאלפים ע"י זריקה דהא קיימא לן מחיצה הנעשית בשבת מחיצה היא צפ"ב (נעיל ב.) ונהי דליהו לא מצי אילן כיון דלא שבת באיריה לא הוה ליה כארבע אמות אבל מכל מקום מחיצות נינהו: שמה ימשך אחר חפצו. חוץ לאלפים הלך גזרינן טלטול בזריקה אטו הילוך: באלפים מיהם. שהוא מותר להלך בהן וליכא למיגור בהו משום שמה ימשך אחר חפצו נטלטל כי אורחיה גמור וכל שכן זריקה דהא מחיצות מעלייתא נינהו. ומשני כיון דחוץ לאלפים אסור לטלטל אפילו בזריקה משום שמה ימשך אחר חפצו וכל שכן כי אורחיה דהא אין יכול להלך שם ולטלטל מיתסר נמי באלפים משום דהוה אלפים דליה נפרצין לחוץ לאלפים דאסרי ליה משום גזרה שמה ימשך דהא אין הפסק ביניהן והויה מחיצה הנפרצה במלואה למקום האסור לה: ומטלטל באלפים. אפילו כי אורחיה וחוץ לאלפים לא אפילו בזריקה: לא כרב נחמן ולא כרב הונא. ומה נפשך אי גזר שמה ימשך אפילו אלפים ניתסרו משום מחיצה הנפרצה למקום האסור לה ואי לא גזר שמה ימשך נטלטל חוץ לאלפים בזריקה: עניה דשמואל. דרב נחמן משמיה דשמואל אמרה: דסניא וכווסי. דלא גזרינן שמה ימשך: היה

